

**R. P. Ioannis Præpositi Atrebatis, E Societate Iesv, S.
Theologiæ Doctoris, & quondam in Vniuersitate
Louaniensi ac Duacensi Professoris, Commentaria In
Tertiam Partem S. Thomæ De Incarnatione Verbi ...**

LePrévost, Jean

Dvaci, 1629

Art. IX. Vtrum non habentes vsum rationis debeant suscipere hoc
Sacramentum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94249](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94249)

ARTICVLVS IX.

Utrum non habentes usum rationis debeant suscipere hoc Sacramentum?

Resp.

RESPONDET 1. infantes, & amentes à natiuitate non debere recipere.

Respondet 2. carentes usu rationis, qui eum aliquando habuerunt, censenturque hoc Sacramentum petijisse, posse recipere in fine vite per modum viatici, si non sit periculum irreuerentiae, vel vomitus.

50.

Concil. Tolet. 11. Trid. Cyp.

Notandum olim præberi solitam Eucharistiam paruulis, quod supponit Concil. Toletanum 11. cap. 11. & patet ex Trid. sess. 21. cap. 4. & ex Cyp. serm. de lapsis, post medium iam tamen non solum præberi: quamuis enim, ut ait Trident. supra, non sit damna antiquitas, si eum morem in quibusdam locis aliquando seruauit, tamen nullā salutis necessitate id fecisse sine controuersia credendum est. unde, quia hoc Sacramentum non est paruulis necessarium, ut eadem sess. can. 4. definit Concil. neque hi obligantur hoc Sacramentum recipere ante annos discretionis, ut idem Concil. cap. 4. iustis de causis antiqua consuetudo est abrogata, ut consuleretur reuerentiae huius Sacramenti, & euitaretur incommoda vomitus, vel alia.

Obiectio.

Dices, infantes sunt capaces fructus huius Sacramenti, ergo &c.

Aliqui negant antecedens; sed antiqua consuetudo contrarium declarat: si enim infantes non essent capaces fructus, non potuissent olim sine sacrilegio quocumque prætextu illis præberi, cum Sacramentum non possit absque sacrilegio præberi, qui non potest eiusdem effectum recipere. Unde concessio antecedente nego consequentiam, quia cum gratia huius Sacramenti non sit paruulis necessaria ad salutem, potest Eucharistia illis negari absque vllā iniuriā, ut euitentur incommoda, quæ possent oriri in grauem irreuerentiam huius Sacramenti.

Resp.

Quoad alios, quamuis quidam videantur negare, alij tamen probabilius censent posse Eucharistiam illis ministrari in fine vite, si absit vomitus periculum, & ad id sufficere, ut vitā laudabiliter actā eam censeantur interpretatiū petijisse. item sufficere, si postquam in peccatū inciderint, ostendant doloris signa, potestque etiam energumenis ministrari, ut D. Tho. hic, ad 2. & alij.

Propter Sacramenti reuerentiam non solet his amentibus Eucharistia quot annis præberi.

ARTICVLVS X.

Utrum liceat quotidie hoc Sacramentum suscipere?

Resp.

RESPONDET 1. si consideretur virtus huius Sacramenti, quæ hominibus est valde salutaris, laudabile est quotidie communicare.

Respondet 2. nihilominus propter varia hominum impedimenta non est consulendum quotidie ad hoc Sacramentum accedere.

51.

Ahor. 2.

Notandum, initio Ecclesie fideles solitos quotidie communicare, ut insinuat Act. 2. erant perseverantes in doctrina Apostolorum, & communicatione fractionis panis, & orationibus. quibus postremis ver-

bis iuxta multorum interpretationem agitur de fractione panis Eucharistici, & sumptione Sacramenti, quæ videtur fuisse quotidiana, sicut oratio, cuius quotidianæ communionis meminit & ad illam hortatur Hieronymus epist. 28. quæ est ad Lucinum in fine. Cyp. serm. de oratione Domini, nica, explicans illud: panem nostrum quotidianum, qui censet non parui esse detrimenti abstinere à communione quotidianā. Ambr. lib. 4. de Sacramentis cap. 6. eam tamen nec laudat, nec vituperat Aug. epist. 18. cap. 3. nec est vllum diuinum, vel humanum præceptum quotidie communicandi.

Ex his patet quā sit laudabilis consuetudo frequenter communicandi, ad quam etiam Patres sæpè hortantur, & Concil. Trid. sess. 13. cap. 8. in fine, & sess. 22. cap. 6. sacerdotes decet quā frequentissimè communicare, similiter religiosos, pro alijs res est relinquenda pij & prudentis confessarij iudicio, & quamvis Nauarrus cap. 21. in fine valde commendat communionem quotidianam, graues tamen auctores censent propter reuerentiam huius Sacramenti satis esse secularibus non communicare quotidie, sed ferè octavo quoque die, vel paulò saepius.

Aduerte tamen 1. non facile differendam communionem propter indeuotionem, vel propter peccata venialia, in quæ aliquis frequenter incidit, cum hoc Sacramentum plurimum iuuat ad concipiendum deuotionis affectum & venialium remissionem, præter maximum gratiæ cumulum, qui per sacramentalem communionem ex opere operato obtinetur.

Aduerte 2. quamuis nulla sit lex ecclesiastica, quæ specialiter prohibeat laicis bis in die communicare, ecclesiasticam tamen consuetudinem declarare id non licere, & esse graue peccatum secundum communicare intra diem naturalem, secus casu, quo propter periculum irreuerentiae inferendæ Sacramento illud sumeretur intra diem naturalem licet ieiuno quolibet horā communicare.

ARTICVLVS XI.

Utrum liceat omnino à communione cessare?

NEGAT. quod probat partim ex Lucæ 22. hoc facite in meam commemorationem, partim ex statuto Ecclesie.

DVBIUM I.

Utrum sit diuinum præceptum de communione laica?

NEGANT Alensis 4. parte quaest. 51. membro 4. S. Tho. in 4. dist. 9. quaest. 1. art. 1. quaest. 2. Gab. lectione 8. in canonem, & plures alij, Caiet. verò in hunc art. dubitare videtur. Cæterum communis affirmant Doctores, S. Tho. hic, Dur. dist. 9. quaest. 2. Palud. Gab. quaest. 1. art. 2. concl. 2. Sotus dist. 12. quaest. 1. art. 11. quaest. 1. art. 11. Viſt. num. 86. & plures alij tum antiqui tum recentiores.

Hæc sententia est longè verior. Probatur 1. ex Gab. Ioan. 6. Nisi manducaueritis carnem filij hominis, & biberitis eius sanguinem, non habebitis vitam in vobis, quem locum ostendimus intelligendum de reali mandu-